

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Йдіть за живим пророком!

Одне із великих благословень, яке сьогодні маємо ми, члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, полягає в тому, що в наші дні на землі є пророк Господа, який має усі повноваження діяти від Його імені.

Хто ж такий пророк, яка його роль і що нам слід робити у зв'язку з цим? У “Путівнику по Писаннях” (див. “Prophet”/Scriptures.lds.org; також див. Bible Dictionary, “Prophet”) дається наступне визначення слова “пророк”: “Це особа, яку покликано Богом і яка говорить від імені Бога. Як Божий посланець, пророк одержує заповіді, пророцтва та одкровення від Бога”.

Для того, щоб люди могли підготуватися до Другого пришестя Господа і до життя вічного, їм необхідна сила і влада від Бога. Саме це сказав Ісус Петру, коли обіцяв йому ключі Царства Небесного (див. Матвій 16:19). Для того, щоб якийсь обряд або завіт були визнані не лише на землі, але й на небесах, необхідно, щоб вони були виконані відповідною владою.

Але не завжди на землі були пророки. Після розп'яття Христа і смерті Його апостолів настали довгі століття темряви, коли не було жодного, хто б мав владу від Бога. На наше щастя, Господь знову відновив Свою владу і ключі на землі, щоб вона могла бути підготовлена до Його Другого пришестя. Він підтвердив це

*Старійшина
Гвідо Сенканс,
сімдесятник*

9 лютого 1831 року, кажучи: “Підносьте свої серця і радійте, бо вам царство, або, іншими словами, ключі від Церкви було дано. Саме так. Амінь” (УЗ 42:69).

Саме тому дуже важливо кожному з нас отримати особисте свідчення про те, що Джозеф Сміт дійсно був пророком Бога. Недостатньо лише припустити це або залишатися у невіданні стосовно цього питання, оскільки Господь сказав: “Я призначив Мого слугу Джозефа тримати цю владу в останні дні, і ніколи не буває одночасно більше одного на землі, на кого покладено цю владу і ключі цього священства” (УЗ 132:7). Він попередив нас: “І це буде законом для вас, щоб ви не приймали вчення будь-кого, хто прийде до вас, як одкровення або заповіді” (УЗ 43:5).

Якщо Джозеф Сміт був пророком, то і всі наступні Президенти Церкви—пророки Бога, а також і Президент Томас С. Монсон, оскільки Господь, Який відновив ключі священства на землі, сказав: “І Ізраїль буде спасений у Мій належний час; і ключами, які Я дав, їх вестимуть, і не будуть вони більше приведені в заміщення ніколи” (УЗ 35:25). Але у кожного з нас є також можливість і привілей отримати особисте свідчення про те, що Президент Монсон—дійсно пророк Бога!

Знання про те, що сьогодні на землі є живий пророк—це і привілей і також відповідальність. Тому ми не можемо ігнорувати пророка Господа і одночасно сподіватися, що зможемо врятуватися, бо “день приходить, коли тих, хто не захоче почути ні голоса Господа, ні голоса Його слуг і не звертатиме увагу на слова пророків і

апостолів, буде відсічено з-посеред людей” (УЗ 1:14). Але, якщо ми підемо за живим пророком, то “тільки ті, ... хто повірив у слова святих пророків, ... матимуть вічне життя” (УЗ 20:26).

Історія показує, що саме здатність визнавати живого пророка на землі часто була каменем спотикання для людей. У часи Ноя, коли він закликав народ покаятися, щоб усе живе не було знищене потопом, люди не повірили йому і не дослухалися до його слів. Коли Сам Ісус був на землі, ті самі люди, які говорили, що вірять давнім пророкам, віддали Його на смерть.

Пророк не завжди буде казати те, що нам подобається, але ми можемо знати, що він каже лише те, що Господь хоче нам сказати. Коли пророка Михея попросили, щоб він перед царями промовляв лише хороше, він сміливо відповів: “Те, що скаже мені Господь, я те говоритиму!” (1 Царів 22:14).

Йти за пророком—це більше, ніж просто слухати його виступи на генеральних конференціях або читати його послання. Йти за пророком—означає робити те, що він каже. Це означає підтримувати Його в тій роботі, якою він керує. Це означає залишатися вірними тим завітам, які ми уклали, і звеличувати ті покликання, які нам дав Господь через Свого пророка чи інших Своїх слуг. Це означає підтримувати пророка та всіх тих, хто служить у своїх покликаннях у Церкві.

На останній жовтневій конференції 2011 року Президент Монсон говорив про те, що відмінності між стандартами світу і стандартами Господа все більше зростають, але як пророк Бога він ще раз підтвердив, що Божі закони залишаються незмінними! Це вірна основа, на якій ми можемо будувати свої життя та вічні долі.

Я знаю і свідчу, що Президент Монсон—це пророк Бога, який зараз живе, і що наше спасіння безпосередньо залежить від того, наскільки ми дослухаємося до його порад і виконуємо їх. ■

Покладіть надію на Господа

Надія Черенкова, Київський Український кіл, Новодарницький приход

ФОТО ВІКТОРА МЕНКУЛОВА

На одному з семінарів

19 листопада 2011 р. у Києві відбулася конференція для неодружених дорослих віком понад 30 років. Її відвідало більше 150 чоловік, котрі приїхали з різних міст України, а також гості з Росії та Білорусії. Цей захід проводився у будинку зборів біля храму. Тема конференції: “Покладіть надію на Господа”.

Конференція тривала цілий день і була чудово організована. Брати і сестри змогли послужити в храмі, відвідати різні семінари, взяти участь у вікторині, поспівати разом гімни та пісні, поділитися свідченнями і, звичайно ж, познайомитися і поспілкуватися.

На семінарах нас навчали чудові вчителі. Олексій Іваненко, другий радник у президентстві Київського храму, наставляючи, просив нас, щоб ми, маючи за напарника Святого Духа, обирали правильний шлях. Якщо ми будемо

старанно виконувати свою частину роботи, то Господь завжди виконає Своє обіцяння і почує наші молитви. Не слід забувати, що ми діти Небесного Батька і маємо багато талантів. Треба працювати і вирішувати свої проблеми з терпінням, вірою, надією та милосердям.

Ігор Піддубний, другий радник у президентстві Української Київської місії, нагадав нам про вірші з Книги Мормона (див. 2 Нефій 2:25), де говориться про радість. Дійсно, у нас багато причин для того, щоб радіти і бути щасливими, просто не слід забувати про це у повсякденних клопотах. Смуток є одним із семи смертних гріхів людства і ми повинні прагнути не піддаватися йому, але натомість навчитися бути вдячними за все, що відбувається з нами, хороше і погане. Негативні думки можна замінити позитивними

і не покладатися на “руку плоті”, але зміцнювати віру і не втрачати надію. Небесному Батьку все про нас відомо, без Його згоди нічого не відбувається, а все, що нам дається—це на користь. Важливо прагнути дізнаватися волю Господа, тоді ми будемо жити в гармонії з Ним. Нам слід щиро молитися про створення повної сім’ї і вірити, що Небесний Батько може здійснювати будь-які чудеса.

Особливо запам’яталися виступи президента Галбрайта, президента Київського храму, та його дружини. Сестра Галбрайт розповіла історію із власного життя і поділилася досвідом, як реагувати на стрес. Коротко вона це висловила так: “Коли життя підносить лимон, зробіть з нього лимонад”. Сестра Галбрайт закликала нас усіх прямувати до світла і робити те, що прекрасно в очах Господа. Президент Галбрайт нагадав учасникам конференції про те, що ніхто не може зробити нас нещасними. Це рішення ми приймаємо самі. Він порадив більше думати про людей, а не про проблеми. Іноді нашого покаяння недостатньо, нам слід прагнути глибокої зміни серця. У серці, в якому перебуває Господь, немає місця для смутку. Слід намагатися стати схожими на Нього і Спаситель допоможе нам в цьому.

В’ячеслав Воробйов, єпископ Борщагівського приходу,

розповів про генеалогію. Для всіх дуже важливо займатися сімейною історією, вести щоденники, роздумувати про те, як ми можемо стати кращою мамою, батьком, дідом, що ми можемо зробити доброго для майбутнього покоління. Неодружені дорослі не самотні— вони частина величезної сім’ї Небесного Батька, вічної сім’ї. І всі ми можемо служити нашим предкам, виконуючи сімейно-історичну роботу.

Після такого натхненного початку конференції був смачний обід, а потім сестри з Київського Українського колу у національних костюмах вітали всіх на території храму. На завершення конференції брати і сестри виступали зі своїми свідченнями і словами вдячності.

Ольга Богданова з Оболонської філії написала для журналу Ліягона: “Мені запам’яталася думка, яка прозвучала на конференції у вигляді запитання до кожного з нас: Чи готові ми до зустрічі з Небесним Батьком? Ця думка надихнула мене замислитися про багато речей, переглянути

багато чого у своєму повсякденному житті, у переліку наших пріоритетів, у тому, що ми обираємо. І ми ще довго будемо пам’ятати години, проведені на конференції разом, як духовні діти Небесного Батька”.

Дійсно, ми відчували себе в той день однією великою сім’єю. Я знаю, що Небесний Батько любить нас, якими б різними ми не були. Історія мого життя не проста. У мене була сім’я, але коли я після смерті чоловіка залишилася сама з двома маленькими дітьми на руках, я була у відчай та глибокій депресії. Пізніше я зустріла місіонерів, і в 1993 році охристілася у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. І я ожила. Я служила і служу в різних покликаннях, я служу в храмі. Мені близькі проблеми самотності і відчай. Але подібні конференції дуже зміцнюють і надихають нас. Я знаю, що Господь приготував величезні благословення для нас. Ми маємо бути гідними їх. І якщо це буде так, то ми не будемо самотніми. ■

**Ось така
велика сім’я!**

ФОТО ВІКТОРА МЕРКУЛОВА

Служіння для Товариства інвалідів

**Яна Франчекайте,
Українська Донецька місія,
Об'єднана філія**

У листопаді 2011 р. у відповідь на заклик провідників Церкви Об'єднана філія міста Донецька організувала служіння для районного Товариства інвалідів. До дня інвалідів, який відзначається 3 грудня, силами членів приходу були зібрані речі для дорослих і дітей, пожертвування, на які було придбано продукти харчування, а також одяг та взуття. Речі були відсортовані та доставлені у Товариство інвалідів. Керівники організації прийняли подарунки із вдячністю та привітністю.

“Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всіякої Божої благодаті”, —так Господь і пророки навчають нас служити нашим ближнім та піклуватися про них (1 Петра 4:10). І в цьому ми можемо мати велику радість і благословення. ■

Діти, які “заблукали”

Сестра Венді Джин Б. Фрай, Українська Донецька місія

У 2008–2011 рр. подружжя Фрай служило в Українській Донецькій місії. Тімоти А. Фрай служив президентом Української Донецької місії.

У нашій сім'ї шестеро дітей і ми з чоловіком завжди розуміли важливість навчання їх євангельським принципам. Тому, виховуючи наших синів і дочок, ми працювали над цим разом. Нам завжди здавалося, що достатньо бути для них гарним прикладом, навчати істинним євангельським принципам, і вони будуть на правильному шляху. Але в житті не все так просто.

Нашій дочці було 18, коли вона поїхала навчатися до коледжу, і там вона відійшла від Церкви. З того моменту ми стали все частіше замислюватися над тим, як нам діяти в цій ситуації за євангелією, як продовжувати виявляти до неї свою любов і розуміння, як самим знайти спокій. Звичайно ж, ми постилися, молилися і жертвували, щоб допомогти нашій дочці стати на шлях євангелії, але жодна жертва не може відмінити закон свободи вибору. Пройшовши крізь це випробування, ми здобули багато благословень, багато чого навчилися, стали краще розуміти людей і цінувати їх. Наші жертви не були марними, незважаючи на те, що наша дочка не повернулася

до Церкви. Згадуючи те, що нам випало пережити, і, розуміючи, що ми не єдині батьки, які зустрілися з такою проблемою, я хочу поділитися тим, про що ми дізналися. Можливо наш досвід допоможе комусь справитися з подібними випробуваннями.

Боротьба за душі дітей та їхню свободу вибору почалася ще на Небесах. Ми всі були на тій великій нараді, коли Ісус Христос підтримав план нашого Небесного Батька, а Люцифер—ні. Він хотів забрати нашу свободу вибору, яка є найціннішим даром від Бога. І на землі Сатана продовжує руйнувати План Батька, обманюючи нас, ведучи за собою. Він наполегливо працює над тим, щоб у будь-який спосіб знизити нас і наших дітей. Що ми можемо зробити? З чого почати, коли на нас звалюється таке нещастя? А почати слід із себе. Господь показує нам, що наше завдання полягає не в тому, щоб змінювати наших дітей, а в тому, щоб змінюватися самим. Ми маємо силу діяти, а не бути під дією (див. 2 Нефій 2:14). Господь може дати нам силу змінювати свої погляди і краще справлятися з обставинами.

Стикнувшись з цією бідою, ми дізналися, що дитина, яка заблукала, може стати причиною суперечок і розбіжностей між чоловіком і дружиною.

Нам слід було спочатку зцілити наші стосунки, перш ніж ми почали налагоджувати стосунки з дитиною. Сатана вчиняє дуже розумно, викликаючи суперечки між чоловіком і дружиною. Якщо ви зіткнулися з цією проблемою, спрямуйте спочатку сили на те, щоб зміцнити ваш шлюб. Радьтеся і працюйте разом над освяченням одне одного.

ПСТ і молитва, які супроводжуються роздумами, збільшили нашу духовність, нашу відданість Богові, нашу віру і покірність. Це додало сил нашим душам. Ісає в 58 розділі писав, що істинний піст і молитва допомагають нам стати милосердними, навчитися прощати одне одного, не звинувачувати і не лихословити, допомагають звільнитися від гордоців і марнославства. Ми навчалися цьому.

Ісає нагадує, що ЖЕРТВА спонукає нас до особистої святості. Вона повертає нас до наших завітів, нагадує нам про наші покликання, наш обов'язок бути хорошими домашніми вчителями і візитними вчительками, нагадує регулярно проводити домашні сімейні вечори і відвідувати храм. Просіть Господа прийняти вашу жертву і дати вашій дитині можливість повернутися. Він, можливо, не забере цього тягара повністю—бо ніщо не може відібрати свободу вибору людини, нехай навіть маленької—але Господь даватиме

вам силу змінити ваше бачення ситуації і вміння краще справлятися з обставинами.

За ці роки ми багато дізналися про МИЛОСЕРДЯ. Щоб бути милосердними до “заблукалих”, треба бути героями. Саме це дозволить завоювати довіру, з якою діти поступово почнуть звертатися до нас. Мороній, говорячи про милосердя, зазначив, що воно довго терпить. Ми дізналися на власному досвіді, що очікування покаяння іноді буває дуже довгим. Нам слід жити так, як жив Ісус Христос, щоб Світло сяяло всередині нас і освітлювало для наших дітей шлях повернення додому.

Ми зрозуміли, що прийшов час для випробування нашого ТЕРПІННЯ, а разом з ним і нашої віри. Терпіння і віра є напарниками. Коли зростає ваше терпіння, зростає і ваша віра. Коли ми нетерплячі, обмежуємо свободу інших людей, поспішаємо задовольнити наші бажання і втручаємося у розклад Бога. Батьки, котрі з вірою і терпінням чекають на час, відведений Господом, і при цьому освячують себе, показують, що вони довіряють Йому.

Очищуючи своє життя, ми з більшою старанністю прямували до ХРАМУ. Починаючи розуміти благословення Іллі, ми зрозуміли, що якщо повернемо наші серця до наших батьків, вони повернуть свої серця до нас і до наших дітей. Наші серця мають

ФОТО ОЛЕКСАНДРА ЧЕБАНА

Матеріал підготовлений за допомогою Яни Франчекайте, Українська Донецька місія

зв'язок з нашими предками і нащадками. Ми усі є ОДНІЄЮ вічною сім'єю. Наші предки, це ангели, які допомагають нашим дітям. Якщо ми виконуємо нашу роботу для них, тоді робота над “порятунком” наших дітей продовжується з подвоєною силою. Батьки, які отримали ендаумент, можуть розраховувати на силу завітів і обрядів священства, щоб отримати захист, провід і силу. Немає сили більшої, за силу священства, щоб рятувати і повертати заблукалих до Христа.

Пережиті випробування зміцнили нас у пізнанні СПОКУТИ ІСУСА ХРИСТА. “Волайте до Нього за милостю; бо Він владний спасати” (Алма 34:18). Ми зрозуміли, що коли закінчуються наші сили, тоді починає діяти Спокута. Моліться про її божественну силу, що зміцнює і здатна змінювати обставини.

Ті, хто був в храмі, мають більше переваг і прав, уклавши свої завіти і запечатавши свою сім'ю на вічність, але це зовсім не означає, що

іншим людям недоступні милість і допомога Бога. Одним із найважливіших критеріїв для отримання цих обіцянь є людина, яка уклала завіти з Богом, виконує їх і є наполегливою у своєму особистому освяченні. Це дозволяє

застосувати принцип милості. МИЛІСТЬ уможливає отримання Господніх обіцянь після того, як ми робимо все, що можемо. Старійшина Холланд якось висловив думку про те, що якщо ми вірні у всьому, то побачимо, як наші заблукалі

діти повертаються додому. Я знаю, що Спокута Ісуса Христа дозволяє нам знайти спокій і втіху. Ми маємо вірити в Ісуса Христа і виконувати заповіді Бога. Я молюся про те, щоб кожен з нас міг витерпіти до кінця. ■

Мій взірець—Ісус Христос

Юлія Шостак, Київський Український кіл, Борщагівський приход

Я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів уже кілька років і точно знаю, що мій Небесний Батько мене любить. У цьому я неодноразово переконувалася у своєму житті.

Про Ісуса Христа і Його викупну жертву я знала із розповідей бабусі та прабабусі. Прабабуся завжди ходила до церкви, читала Біблію старослов'янською мовою, співала в церковному хорі. Але, зустрівши місіонерів, я дізналася про велику любов Ісуса до всього людства, про план спасіння, покаяння, хрищення, про храми і обряди, які проводяться в них, і це було для мене новим. Завдяки цьому я здобула віру і свідчення, і в грудні 1994 року мене було охрищено в нашій Церкві.

Переходячи за віком з одного товариства в наступне, з Початкового до Товариства допомоги, і отримуючи там різні покликання, я змогла набути різноманітного духовного досвіду. Він зміцнив мою віру в істинність цієї Церкви, в те, що тут є повнота евангелії. Нашою Церквою керує Ісус Христос. В ній є пророк і апостоли, котрих Він покликав на служіння, як це було 2000 років тому.

Я знаю, що ми можемо прагнути бути схожими на Ісуса Христа. Звичайно ж, це складно, тому що наш Господь досконалий. Але коли під

Юлія Шостак

час хрищення я брала на себе Його ім'я, ніхто не казав, що буде легко. Він пройшов усе те, що люди проходять за своє життя, і присвятив Себе служінню їм. Він пізнав зраду, самотність, приниження, глузування і навіть смерть на хресті, але при цьому Він любив своїх ворогів і простив їм. Він дав нам заповідь, щоб і ми так чинили. Отримавши цей важкий земний досвід і подолавши все, Він знає, як допомогти нам в наших бідах. Проте Його допомога прийде, якщо ми будемо виконувати Його заповіді, прагнути досконалості й покладатися на Нього. Усі ті проблеми і випробування, через які проходить кожен із нас, даються нам на благо. Він наш Заступник перед Небесним Батьком. І тільки якщо ми будемо чистими, то зможемо повернутися в присутність Бога.

Я хочу навчитися любити ближніх чистою і досконалою любов'ю, як любить кожного з нас Господь. Хочу навчитися пробачати своїх ворогів, чинити чесно. Для мене важливо стати схожою на Ісуса Христа і я прагну робити це. Я знаю, що Він живе, що Він віддав своє життя заради нашого спасіння. Він воскрес із мертвих, щоб прийти на цю землю і судити Свій народ згідно з їхніми вчинками і вибором. Я хочу бути гідною увійти в Царство Боже і почути слова нашого Господа: "Таразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе,—увійди до радощів пана свого!" (Матвій 25:23). ■

Бути знаряддям у руках Бога

Ірина Гордєєва, Українська Донецька місія, Горлівська філія

“... найвеличніший і найважливіший обов’язок—це проповідувати євангелію” (“Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт”, розділ 28, с. 333).

У 2011 році я завершила своє навчання в коледжі і планувала продовжити освіту в Києві. Влітку, отримавши диплом, я поїхала до Києва. Доклавши досить багато зусиль для вступу, я повернулася додому чекати результатів. Через пару місяців настав довгоочікуваний момент, коли я зайшла на сайт інституту, щоб подивитися списки зарахованих. Але коли побачила там своє прізвище, в моїй голові раптом з’явилася думка, яка зовсім не відповідала тому моменту: “Я ж так хотіла служити на місії”. Знітившись, я відповіла сама собі: “Ні. Це безглузда, я занадто багато пережила, щоб досягти цього вступу”. З цією думкою я встала з-за столу, вимкнула комп’ютер і продовжувала робити свої хатні справи. Але думка про служіння на місії не полишала мене. Вона проникала у мою свідомість все глибше і глибше, доки я не опинилася в офісі Української Донецької місії з великою валізою в руках. Отримавши табличку зі своїм ім’ям і щоденник місіонера, я зустрілася зі своєю першою напарницею.

Перший тиждень служіння на місії виявився для мене

серйозним випробуванням. Ніколи раніше мені не треба було жити за таким суворим розкладом. Я вже не могла дозволити собі полежати у ліжку і помріяти. Працювати приходилося багато, мені треба було дотримуватися місіонерських правил і виховувати в собі терпіння. Однак в один з днів підготовки я раптом зрозуміла, що пройшло вже три тижні мого місіонерського служіння і я відчуваю себе чудово.

Зараз, коли я згадую той час, я радію, що здобула сильне свідчення про істинність і божественність місіонерської роботи, що змогла зміцнити своє свідчення про євангелію і нашу Церкву, навчитися спілкуватися з людьми. Я дізналася на досвіді, що означають слова: “бути знаряддям у руках Бога”.

Пророк Джозеф Сміт, звертаючись у листі до старійшин, які служили в той час на місії, сказав: “... серед прогресу загальнолюдських рухів жоден не є більш важливим, ніж славетна робота, якою ви зараз займаєтеся; отже я відчуваю певне занепокоєння щодо вас, щоб ви через свою чесноту, віру, старанність і милосердя вважали

себе гідними між собою, для Церкви Христа і для вашого Батька Небесного, чиєю благодаттю вас покликано на таке святе покликання; щоб ви могли виконувати великий і відповідальний обов’язок, покладений на вас” (“Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт”, розділ 28, с. 333).

Я згодна зі словами пророків усіх часів, які говорили про важливість цієї роботи, і закликаю кожного замислитися про ваше бажання нести світло істини народам землі, тим, які ще не отримали її. Вирішіть служити на місії просто зараз і почніть готуватися до цього, щоб стати благословенням для тих людей, які чекають на вас в інших містах чи країнах по всьому лицю землі. ■

Сестра
Гордєєва

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Велика відповідальність

Віталій Місюренко, Київський Український кіл, Печерський приход

Після того, як мене покликали служити радником в єпископаті нашого приходу, під час особистого вивчення Писань я почав звертати особливу увагу на вірші, які стосувалися мого нового покликання, і позначав їх. Один з уривків з Книги Мормона сильно вплинув на мене: “Тому що я, Яків, і мій брат Йосип були посвячені в священники і вчителі цього народу рукою Нефія. І ми звеличували нашу службу Господові, взявши на себе відповідальність відповідати за гріхи людей на свої власні голови, якщо ми не навчимо їх слова Божого з усією старанністю; отже, ми працювали що є мочі ...” (Книга Якова 1:18–19).

Ці вірші допомогли мені краще зрозуміти мою відповідальність перед Господом в моєму покликанні і допомогли усвідомити, з якою старанністю я маю служити. Господь дає нам багато благословень, і також Він багато чого очікує від нас. Із Писань ми дізнаємося, що цінність душ перед Богом дуже велика. І в мене, як і в багатьох інших, є такий привілей і відповідальність, служити в покликаннях і допомагати дітям Небесного Батька йти правильним шляхом.

ФОТО МАРИНИ ЛУКАЧ

Я знаю, що служіння приносить величезну радість. І якщо ми служимо докладаючи всіх зусиль, ми зможемо побачити прекрасні плоди нашої праці. ■

**Віталій
Місюренко**

Небесний Батько чує наші молитви

Микита Н., 6 років, Українська Дніпропетровська місія, Євпаторійська філія

Якось ми з мамою пішли на прогулянку.

В той день я катався на самокаті. А коли ми повернулися додому, то не змогли відкрити наші вхідні двері, щось трапилося із замком. Мама не змогла подзвонити тату, оскільки телефон залишився вдома, і ми не знали, коли він повернеться.

Вже було темно і я боявся, що ми не зможемо потрапити додому. Ми навіть почали стрибати, щоб не змерзнути.

Потім сіли на лавку, мама посадила мене собі на коліна і сказала: “Давай помолимося”. Я два рази молився про те, щоб тато якомога швидше повернувся і відкрив замок. Мама сказала, що Небесний Батько завжди чує наші молитви.

Невдовзі прийшов тато, але виявилось, що все було не так просто. Потім ми молилися разом і тато почав дзвонити різним людям. Невдовзі, після кількох дзвінків знайшовся чоловік, який нам допоміг. Я був дуже радий,

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Микита Н.

що ми потрапили додому.

Я знаю, що Небесний Батько допомагає всім людям. Він чув, коли я молився. Навіть Ісус Христос молився Батьку, коли Йому було важко. Я знаю, що треба звертатися за допомогою до Бога і вірити, що допомога прийде. Можливо Він зайнятий більш важливими справами, але Він знайде час навіть для тих, у кого вдома зламався замок, тому що знає, чого ми потребуємо, і знає, як нам допомогти. ■